

Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput VII. Ratione liberiùs utuntur Philosophi, qui ita sibi in antecessum
præfigunt philosophicas suas opiniones, ut deinde Spiritum sanctum, ubi
repugnare videtur, seu sacra documenta in balbutiem ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

quomodo David gladium Goliath eripuit, ipsumque proprio deinde gladio jugulavit.

CAPUT VII.

Ratione liberius utuntur Philosophi, qui ita sibi in antecessum praefigurant philosophicas suas opiniones, ut deinde Spiritum Sanctum, ubi repugnare videtur, seu sacra documenta in balbutiem suam trahant.

65 **P**raesenti assertione grandis eorum abusus redarguitur, qui Philosophiam Theologiae sic praemittunt, ut, inaudita Theologia, jacent philosophica sua principia, & secundum ea deinde glossent, amplient, restringant, inflectant, torqueant principia propria Theologiae, ipsa etiam oracula Scripturae, vel testimonia Ecclesiae, saltem non expressissima. Quos quidem ratione liberius uti, nec sapientes Theologos, immo nec sapientes quidem Philosophos esse posse.

66 **P**robatur 1°. quia ratione liberius utuntur, quicumque contra rectum rationis ordinem plus ipsi tribuunt, quam par sit. At hoc ipsi faciunt. Cum enim tot argumentis supra demonstratum sit, tam erraticam esse rationem Philosophiamque pure humanam, ut in praecipitium ducat, nisi magisterio divino, seu doctrina divina corrigatur & dirigatur; contra rectum rationis ordinem est, quod corrigat, velutque dirigat eam, a qua corrigi debet & dirigi. At verò corrigit, velutque dirigit doctrinam divinam, a qua corrigi dirigi debet, dum doctrina divina in balbutiem ipsius trahitur, sive ad praescriptum ipsius glossatur, ampliatur, restringitur, inflectitur, contorquetur. Tunc enim adversus dominam ancilla, adversus Isaac Ismael insolebit, ancillaeque domina, inverso rectae rationis ordine, obsequitur; non dominatur nec praerit, sed subsequitur.

67 **2°**. Ratione liberius utuntur, qui non secundum regulas verae sapientiae. Hoc autem praedicti faciunt. Cum enim (ex supradictis) principium verae sapientiae sit, parum credere rationi suae, humanaeque rationis luxuriam per submissionem ad superiorem minusque fallibilem regulam coercere: Philosophus Christianus, secundum dictamen verae sapientiae, non debet superiorem firmioremque regulam inferiori infirmiori, nec proinde Spiritum Sanctum (in sacris Litteris, Canonibus & sanctis Patribus loquentem) rationi Philosophiaeque suae pure humanae accommodare; sed ante omnia scrutari, quid Spiritus Sanctus dicat in sacris Litteris, &c. deinde se suamque rationem ac Philosophiam ipsi submittere, accommodare, & in obsequium ipsius captivare.

68 **3°**. Ratione & Philosophia liberius utuntur, qui eam imperare faciunt Theologiae, cum Theologia ex dictis Prolegom. 1. n. 29. 30. 31. 32. imperare debeat Philosophiae. Quisquis verò ad praescriptum Philosophicorum principiorum suorum exponit, inflectit, & tor-

quet principia Theologiae (prout antedicti faciunt) rationem & Philosophiam imperare facit Theologiae: tunc enim Theologia Philosophiae imperat, cum principia illius inflectuntur & accommodantur ad praescriptum istius.

Ex his constat, eos multo magis arguendos de liberiori rationis usu, qui ob humanam rationem, seu Philosophiam, recedunt ab auctoritate Scripturae, Canonum, vel sanctorum Patrum.

CAPUT VIII.

Ratione liberius utuntur, qui omnia sibi proposita, quamlibet incerta & ambigua, de suo, velut ex tripode definiunt, praesertim in moralibus.

Eos impetit assertio, qui de casibus dubiis, à securo aliquo duce nondum definitis, non satis cautè sententiam ferunt: quia videlicet rationi sibi occurrenti citò credunt, habentque phantasias vel phantasmata sua pro cognitivis. Judicium profectò suspensuri, vel suam etiam, de re proposita, ignorantiam humiliter confessuri, si vel contraria fundamenta, vel alia pensanda ritè pensarent, haberentque animum expurgatum ab omni praesudicio, sicut & ab omni inordinato affectu hominibus placendi, vel gloriam captandi, vel vitandi notam hominis irrefoluti, nec alio tenerentur quam veritatis Dei amore. Qui proinde, si errant, vincibiliter errant, suisque error eis imputatur; cuius periculo temerè sese exponunt, dum de male suada ratione sua nimium praesumentes, nec pensanda ritè pensantes, nec voluntariam erroris causam, dictam utique praesumptionem, vel affectus inordinationem abjicientes, iusto Dei iudicio loquuntur falsa.

Et contra eos militat exemplum doctrinae Sanctorum, qui, licet ad iudicandum ipsis magis idonei, saltem in hoc imitati sunt protoparentes in innocentiae statu, quod non tam proxi fuerint ad iudicandum de quibuslibet animo oblati, sed de rebus prolixis incertis ambiguisque iudicium suspenderint, uti cap. 1. vidimus. Similiter & Sancti fecerunt in casibus ambiguis, praesertim ad conscientiam spectantibus, nec ante ipsos decisit, quos de suo decidere non sunt ausi, prout Proleg. 1. c. 7. ostendimus. Et hinc de seipso Doctor Doctorum Augustinus ep. 250. dicebat: *In multo pluribus querimus potius quid sentiendum sit, quam definiunt aliquid fixumque tenemus: & ea cautio, cum sollicitudine plena sit, multo melior est, quam temeritas affirmandi.* Et Joannes Sarsberienensis l. 2. Polit. c. 2. *Malo cum Academicis, si tamen alia via non pateat, de singulis dubitare, quam perniciosam simulationem scientiae, quod ignotum vel absconditum est, temerè definire.* Quod de Academicis ideo dicit, quia, ut ait l. 7. cap. 1. *Academici, vitantes praecipuum, in eo quidem modestiores sunt (nostris liberioribus iudiciis) quod defectum suum*